

тежки дъждовни капки; зачука по земята градушка. Мълнии пламнаха по небето.

— До виждане, мъничка! — извика шипковият храст на Маргаритката

— Прощавай! — едва чуто му отвърна тя. Ней стана страшно. Градът биеше листцата ѝ, чупеше цвятчето и стъбълцето ѝ, вѣтърът я шибаше.

— Не се надѣвай на колчетата! — Още веднаш извика тя на Лотуса. Но ревът на бурята заглуши слабия ѝ гласъ.

Прѣз цѣлия день и нощъ бушува бурята. Едва на утрото затихна. Изъ задъ гората блѣснаха първитъ слънчеви лъчи. Птички зачуруликаха по храститъ.

Прѣз сълзи се усмихна Маргаритката къмъ слънцето. Тя видѣ изпочупенъ стария храстъ. И подири съ очи гордия Лотусъ. Но не го намѣри. Бурята го бѣше изкоренила, и сега лежеше той на земята съ омачкани, избрулени листа.

— Бѣдниятъ! — помисли Маргаритката, — Твърдѣ много се надѣваше на чужда помощ! . . Той, изнѣжениятъ и разгаленъ Лотусъ! . . У него нѣмаше собствени сили. . . И ето, още първата буря го погуби! . . Бѣдниятъ Лотусъ! . .

Бѣше ѝ тжжно. Искаше ѝ се да заплаче, но нѣмаше сълзи. Само нѣколко по хубави и по ярки цвѣтове избухаха на тънкото ѝ стѣбло.

Слънцето се издигаше все по високо. И птичкитъ дружно му пѣха тържествено хвалебствие.

Тодѣ.

Цвѣтанчо пита.

Вънъ е студено. Събуди се Цвѣтанчо, и не му се става, а трѣбва на училище да върви: — „Топло ли е, ма?“ Пита той майка си и току стана, сблѣче се набързо, и хайде — въ мутфака. А вече чаятъ кипи, майка му опекла хлѣбъ и го маже съ масло: — „Че съмъ гладенъ!“ — каза той, и току седна до масата да му налѣятъ чай.